

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

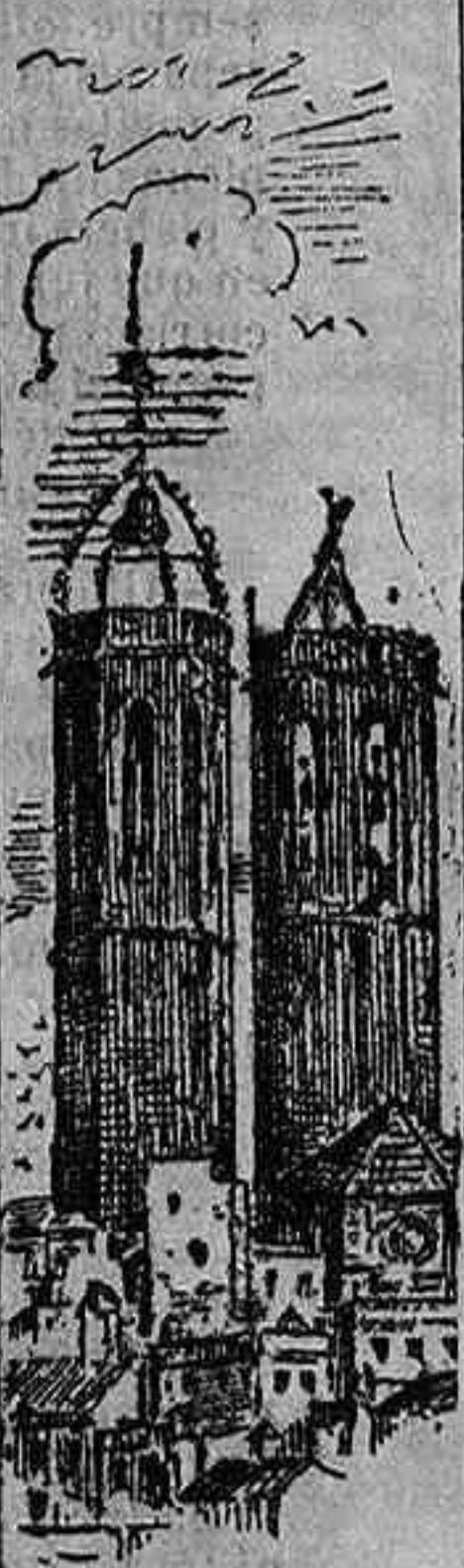
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

ESCENA POPULAR.

—Deuen portar moltes coses de cap, deya un, que per recordar-se'n s' han fet tants nusos a la corda...

—Efectivament responia un altre, al veure'ls arribar a la Rambla del mitj ó de *Capuchinos* com diu sempre 'l Brusi. Observa, are miran lo Liceo, y 's recordan de que avants eran los únichs que feyan la comedia en aquest teatro. A l' any 35 la companyia vá quebrar ab motiu de una obra de gran espectacle.

—No hi ha moda que no torni, deya una vella.
Y en aquest moment lo grupo s' havia anat augmentant considerablement y una xiulada atronadora ressonava per l' espay.

—Bon home ¿qu' es aquest escándol? preguntava cert subjecte que anava vestit com lo *D. Bassilio del Barbero de Sevilla*.

—¡Que sè jo!.. Miri aquells que passen... Ja l' hi deuen agradar.

—Figuris...
—¿Qué vol dir, que nó?

—¡Com hi ha mon! Per mi ja poden tornar-se'n pèl mateix camí per hont han vingut. Veji que tal. ¿Sab lo que son? Que ab la capa de pobresa venen á pendre'ns las missas.

—Aixó es qu' ensenjan, deya un fuster que al diumenje fá comedias en un teatro de aficionats.

—No t' entench, li responia un company.

—Si, home: avuy un, demá dos, l' altre dia déu, van probant á veure qui 's cansará primer; lo públich de xiularlos ó ells de fer probaturas. Ja veuréu com lo dia que 'l públich se cansi, s' hi quedan.

En tot aixó lo grupo ja era una espessor de gent, y 'ls crits semblavan una forta tronada.

Quan trona senyal qu' está núvol, y quan está núvol, plou. Algú diu que vá ploure algun tronxo. No puch assegurarho perque no 'u vaig veure. Pero sempre hi ha ànimas piadosas que, may siga tractanse de un tronxo, se recordan dels pobres.

Aixó passava á la Riera del Pi, y un pagès deya:
—No faltaria sino que fins aquest Pi fés *pinyas*.

Aquí varen deixar lo pas y ván pendre 'l trot.

L' anar depressa s' encomana, y la generació vá comensar á trotar darrera d' ells.

Algun fins vá posarse la caputxa.

—Tú, mira, deya un estudiant del Institut: es com lo barómetro de casa: quan t' de haverhi tempestat lo frare 's posa la caputxa.

Tot d' un plegat una conductora obstruix lo pas: miro 'l rétol.

¡Coincidencia estranya!
Era aquella que diu *La gran conductora del siglo XIX*.

Y després dirán que 'ls francesos, expulsantlos, están á l' altura del sigle!

No, mil vegadas! Lo sigle XIX en forma de conductora, no 'ls deixa passar.

Pero no es cert: ells passen, aixó sí, de filera, l' un detrás del altre: passen de costat entre las rodas y la paret. ¡Sort que 'ls caballs aquestas cosas no las entenen, que si s' arriban á moure no més que una mica, 'n fan una truytal!

Y aixó que 'ls caballs d' aquella conductora, eran caballs francesos.

Ja son á la Plassa Nova, y 'l crit de «A la Catedral! A la Catedral!» ressona per tot arreu.

—¿A la Catedral? diu un carreter. S' equivocan de camí: la *Catedral* es al carrer de la Lleona.

Entre tant los que anavan al trot ja ván á galop, y ab quatre gambadas arriban á la porta de la capella de Santa Llúcia.

—Que Santa Llúcia 'ls torni la vista y la claredat diu una beata: aquests murrís de barcelonins no 'ls volen. Per haver de ser rebuts aixís, més val que no tornin.

Lo grupo sempre al darrera, fins que 's tancan las portas.

Los de fora cridavan:—Obriu, obriu, que volém entrar.

Los de dintre corrian. Jo era dels de fora.

Diu que ván entrar á un altar y 's ván colocar dintre de un reixat.

—Pobrets! deya un' altra beata. Ja 's coneix que son aucells de gavia, que al anar pèl aire libre 's veuen perduts.

Lo bisbe vá obsequiarlos ab ví ranci y borregos.

Ja se 'ls havian afanyat.
Per últim l' autoritat vá acompanyarlos á bordo.
Bon vent y barca nova!

Tal es l' escena: comentarís no cal ferne.

Avants si se 'n veyá un, hi havia xivarri com á un: aquest dia se 'n varen veure déu, y l' escándol vá ser com á déu.

Lo dia que vinga tota una comunitat no sè pas lo que succehirá.

Una part de la premsa s' ho vá pendre á broma; y un' altra part s' ho vá pendre en serio.

Jo crech senzillament una cosa, y es que l' esperit de un poble es com la terra: certas llavors no hi arrelan. La sembra dels frares es cullita perduda á Barcelona. Lo fum del vapor no deixa prosperar lo fum del incens.

P. DEL O.

Jo 'ls vaig veure desembarcar.

Y vaig seguirlos.
Eran déu: no ván poder arribar á la dotzena de frares; pero com qu' estavan grassos y plens de salut valian per tretze. Si s' hagues tractat d' ous tots podian passar per ous de dos rovells.

Lo qu' es per l' aspecte, després del tribull de Fransa, semblavan pertanye á aquells sers á qui la Providencia concedeix lo dó de la tranquil·litat suprema.

Ab la seva cara, semblava que deyan:
A las penas punyaladas y bons tragos de vi bó.

La gent los seguia, qui per curiositat, qui per estranyesa, qui per devoció.

Algun periódich vá assegurar l' endemá que no 'ls seguia més que un *grupo de vagos*.

Ho tindré present per un' altre vegada y procuraré allunyar-me'n, perque no 'm confongan. Tal vegada á Fransa, com que allá son tant treballadors, los varen treure, per no haver de seguirlos al darrera.

Duyan l' uniforme corresponent: la clepsa afeytada, la caputxa al darrera, y una corda ab nusos á la cintura.

HIDROTERAPIA.

Som pels vols del Born; es de nit, fa fret i un vent d'aquell del cassador, que passant com un mal esperit, alsa la pols del carrer fins arran dels fanals, fent bambolejar las mostras de las botigas.

Las clavellinas y rosers que sechs y pansits hi há encara en algun balcó, se desfán en cortesias al bufador element; la entortolligada eura borda, plantada en lo caixó y que ompla de penjarolls los ferros de la barana, sembla que vulga seguirlo, acompanyantlo tant com sa llargada de sas peludas brancas l'hi permeten; las persianas d'un cantó á l'altre, tant prompte espategan contra la paret com l'una ab l'altra; y la porta d'un colomar oberta per un descuit, desperta á n'el vehinat ab sas violentas sotregadas.

Un esquerdat gibrell que servint de test á una mata de julivert estava instalat en la barana del terrat, baixa més depressa de lo que permet sa consistencia, trencantse en mil capritxosos bossins. Tan aviat toca las pedras, que l'pobre julivert ajegut per primera vegada, reté entre sas arrels un grapat de negrosa terra, mentres l'altra, escampada per tots costats forma una estrella de tarrossets que més tart lo furios element arrearará als péus de un pretencios guardà-rodas que está de centinella á la cantonada.

Un rétol d'aquells de fusta que ab lo mot *Se alquila* penjaba á un pis per llogar, cansat de fer giravols se despren del fil que l'retenia en lo balcó, cayent sobre mateix d'una clavaguera.

Tocan las dotze: pèl cap del carrer apareix un bulto, que tot cert y malmandat vá avansant fins á ser al péu de aquella clavaguera sobre la qual havia caigut lo rétol. Lo subjecte se atura, y al llegir lo mot *Se alquila*, á la claror d'un fanal, se grata l'nas dihent:

—Ay carat! avuy ab tot s'especula.

Y reflexionant sobre l'perqué llogarán una clavaguera, vá seguint uns quants passos més, y s'queda plantat de vant d'una casa de bon aspecte.

A la cuenta deu haber arribat al seu destino, perque alsa l'cap estante de aquell modo com si volgués empassarse una pildora, ó be per menjar espasas com en Benedetti. Al cap d'un rato, ó fos que hagués acabat la tasca d'entreguàr ls nuvols ó que la nou del coll l'hi fes pessigollas, abaixa la fesomia, quedant bo y natural com s'eslila entre personas. Se treu l'*sobre-todo* y posantse l'al bras perque l'hi fassa més nosa, ab la ma que l'hi queda en voga, agafa un pito que du penjat á la cadena del rellotje y arronsantse com una cuca de Sant Antoni produheix un xiulet estrident com de frontissa rovellada, y torna á repetir la operació variats vegadas, de manera que vist de lluny, al acostar la cara al ventre d'aquell modo, qualsevol s'hauria cregut que s'menjava ls botons de la ermilla á calxaladas.

Al cap d'una estoneta l'eruiximent d'uns porticons indica que s'obra una finestra del segon pis; després se sent tussir, lo qual fa creure que l'*duenyó* de la tos surt á la finestra ó per tussir ab més esbarjo ó perque l'hi convé que l'sentín.

Lo nostre héroe sens dupte deu estar al *tantum*, perque respon ab la mateixa operació. L'individuo de dalt fa un gemech, ab una veu com la que feya n Titella en lo cafeti del carrer de Mitj dia, y exclama:

—Enrich.

—Aquí n'hi ha un tros,—diu lo de baix.

—¿Fa molt que m'esperas?

—Vamos, la cansó de sempre.

—Pero home!

—Si sortisses á l'hora veurias si m'espero ó no.

—M'pensava que no vindrias avuy, com está tant nuvol y fa aquest vent.

—Tant se me'n dona.

—Com que está á punt de ploure.

—Bona pluja.

—Mira, mira, Enrich, ja cahuen gotas, véste'n.

—Ni que caigués la gota serena.

—Ave Maria purissima.

—Donchs que t'pensavas!

—Véste'n, home, que fa fret!

—Jo soch un volcan.

—Mira que t'costiparás.

—Pendré camamilla, y basta...

—Per Déu, Enrich, véste'n.

—No m'dona la gana.

—Pues que vols...

—Vull la téva persona.

—¿Y que n'farás de mi?

—Ay carat, búsc'a'u.

—Téva seré quant siga temps, jo t'ho prometo.

—Ha de ser are.

—De qué viuriam Enrich? tú no tens carrera...

—Fumaré vidres per mirar eclipses.

—No diguis disbarats y esperem.

—Qui s'espera s'espera, serás méva are mateix.

—Aré no puch, ja ho saps.

—Fora romansos, vols ser méva are mateix? A la una... á las dugas, á la una á las dugas... pues á Déu.

—Enrich escó'ta, una paraula no mes... Enrich...

—Arri á la porra.

Y foll y desesperat fuig per aquells carrerons com

un mal esperit, decidit á trencarse la closea contra una cantonada. Ni s'adona de la pluja, que talment sembla que donguin l'aigua per la mort de Déu: al passar sota una canal l'hi cau l'sombrero y l'doll d'aigua al rebotre per son cap l'hi fá ocorre una idea colossal, per consumir son intent y quedar com un héroe davant de aquella ingrata.

Torna á desfer lo cami com aquell que s' deixa la capa al café y vá depressa per por de no trobarla més: si no heu vist corre, seguiu-lo. Al últim arriba allí mateix ahont s'havia parat fá poch; pero are está trasmutat, du la roba encarronada per la mullena, vá sense sombrero, regalant aigua pèl nas y per tots los punts sortints que t'la persona.

Al mateix indret que aixeca l'cap, ántes de xiular, l'aixeca are; pero avants mirava ab esperansa are sos ulls serian capasos de malpendre al vehinat. Després de la mirada y com si tingués ja ensejadas totas las posituras pèl casos semblants, clou los punys que al aixecarlos deixan sortir per entre ls dits uns rajolins d'aigua com lo broch d'una regadora de cinch forats.

Si ab la mimica demostra estar al corrent, en cambi en lo discurs sembla que encare se l'tè de empescar, perque ha obert la boca variats vegadas com si anés á enrahonar; pero no ha ditni un mot. Are, are vá de bo: escolteulo.

—Ingrata, con que fins are t'has rigut de mi.... con que tots aquells juraments han sigut...

Malvinatje l' dia que t'vaig coneixe, cor de rajada. Valia més que quan vaig sortir de casa aquella tarde m'hagués trencat una cama, pantera. Ja m'ho deya l'cor; jo l'hagués escoltat! Pero no te'n riurás del tot; demá quan sortirás á la finestra per espolsar lo vestit, me veurás enrampat aquí, aquí mateix, fret y ab los ulls fora del cap com dos taronjas mirante de fit á fit y acusante de la causa de ma mort. Si, y acabem, perque tinch por de florirme de la mullena que porto á sobre.

Calla y s'ajéu sota una canal, procurant que l'raig d'aigua l'hi entri ben bé á la boca. Naturalment d'esquitxos no'n vulguin més, y ab las mans no t'prou feina de fer com un embut per arreplegar tot lo doll que Déu l'hi envia per conducto de la canal.

Passa un rato y aquella dutxa continua fa l'seu efecte y deixa al pobre Lázaro sense coneixements. Aixís hauria continuat acabant tal volta ab sa bojeria, si no hagués volgut lo seu destino que l'sereno, passant, se'n hagués adonat. Al véure'l, lo toca ab lo péu, y veient que no dona senyals de vida, hi acosta lo fanal per véure si t'cap ferida, apartantlo al mateix temps de sota la canal. Al cap y al últim y á copia de somoure l' l'Enrich torna en si.

—Qué fá aquí? diu lo sereno.

—Res, m'hi estich.

—Pero no veyá que plovia... Home, posarse á beure aigua d'aquest modo ¿qué vol que l'hi digui? Vamos, vinga, que l'acompanyaré.

—Jo no'm moch.

—Creguim á mi: no jugui y segueixim, ó sino cridaré al company y anirém á busca l'carretó de cala Ciutat. Digui ¿que vé ó no?

L'Enrich no contesta y l'*nocturno*, veient que no'n pot treure res, toca l'pito. Al cap d'un rato compareix l'altre sereno, que enterat del cas corra á buscar lo carretó.

A tot aixó ha parat de ploure, y l'Enrich no pot tenirse de fret: un petament de dents y un tremolor general son consequéncia de la seva locura.

Per últim torna l'altre sereno ab dos mossos de casa la Ciutat que feyan rodar lo carretó. Tots plegats lo fican dintre lo modest vehícul y ab la convicció de que duhen un borrhato, n'fan entrega al cos de guardia, ahont detingudament s'reconegué que altre era l'mal de aquell desgraciad.

A l'endemá, la familia sapigué l'fet y l'dugueren á casa. Ha passat una malallia d'un mes. Are está completament curat del cos y de la fal-lera de la xicota.

Y després dirán que l'sistema hidroterápich es una mentalidat...

J. DERN.

RECORTS DEL TEMPS PASSAT.

(IMITACIÓ.)

Ja há passat la edat ditxosa de ilusions sempre rosadas; s'han acabat las cantadas de ta boca carinyosa. D'aquell arbre d'esperansa sota l'qual tú m'adormías en lo dols temps de bonansa en que per l'amor vivias, ja no'n queda ni un sol brot... ¡Quan hi penso! Edat divina... —Recordamho, tot Manina, recordamho tot!

—Era una tarde de Juny: jo soleta m'passejava pe'l jardí, mentres mirava

lo sel ponentse allá al lluny. ¡Qué ditxosa era jo! L'ayre á glops m'aixamplava l'cor, per tot m'inundava l'flayre de las flors y del verdor.

¡Aquella brisa marina... aquell horisont tant roig!...

—¡Qué n'feyas de goig, Manina, qué n'feyas de goig!

—Recordo com si fos ara, que jo esfullava floretas y sentia unas pedretas que m'saltavan prop la cara. ¡Quí seré? deya entre mí, mentres m'anavan tirant; y entre tant d'alá y d'aquí mirava tot lo voltant, quan veig que un salzer s'inclina y surt un cap de un balcó.

—Aquell era jo, Manina, aquell era jo.

—No sé lo que vá passarme al veure't allí aquell dia; lo cor dins mi s'removia com si volgués escaparme. Una atracció misteriosa m'arrastrava l'esperit, y oprimitme tremolosa contra las mans lo meu pit, jo, pobre y senzilla nina, vaig deixar de sé ignocent.

—Deliciós moment. Manina, deliciós moment!

—Després... després tú com jo sabs molt bè lo que m'vas dir, quan l'endemá m'vas venir á parlar desde l'balcó. Allí m'váres esborrar poch á poch lo candor meu; jo, pobreta, l'si t'vaig dar, sola y al devant de Déu. ¡Ta paraula dolsa y fina vá infiltrarse m'dins del cor!...

—Alló era l'amor, Manina, alló era l'amor.

—¡Quíns dias llavors! Viviam com dos coloms apariats, sempre tots dos juntats, separats ja no existiam. ¡Aquellas nits apacibles plenas de dolsos encants y plahers indefinibles, en que junts, dantnos las mans, corriam pe'ls jonchs humits, prop del aygua cristallina!...

—¡Qué ditxosas nits. Manina, que ditxosas nits!

—Alló era viure. Llavoras tot era hermós vora meu: poguent está al costat teu, ¡com me passavan las horas! ¡No tens present lo que m'deas parlantme del porvenir, y las caricias que m'feyas exhalant més de un suspir, á la claror resp andent de la lluna purpurina?

—¡Prou que ho tinch present, Manina, prou que ho tinch present!

—¡Dolsos recorts! ¡dolsos dias!... ¡Quína trista diferencia entre ta freda eloquencia y la que llavors tenias! Avuy, si no l'faig somriure tú no t'alégras ni rius; ni m'fas agradable l'viure, ni tú un instant tranquil vius. Tot lo que t'dich t'amohina, sembla que no siguis meu...

—No tinch de ser teu, Manina, no tinch de ser teu!

—Jo voldria veure en tú sempre ditxa y alegría, y aquesta ditxa avuy dia en ton semblant ja no hi llú. Ara no'm besas ni m'mimas, ni te'n recordas de mí, ni quan te dich si m'estimas dius tant fort com avants ¡sí! ¡Ah! May més tornaré ja aquella calma divina!

—¡Si que tornaré, Manina, si que tornaré!

C. GUMÀ.

UN COP D'ULL ALS TEATROS.

La senmana passada lo *Dir della gent* vá ocupar tota la revista, y aixó vá ser causa de que no pogués dirlos res dels demés teatros. Avuy en primer lloch dech parlarlos del Principal, ó siga del gueto que ha tornat als temps de la seva juventut, una vegada s'ha vist renovat de cap á péus, posant comedia espanyola y ball espanyol.

La comedia actualment corra baix la direcció del popular graciós Domingo Garcia. Parlarlos de aquest

actor seria repetir lo que tots sabem: ¿Qui no ha vist y no ha rigut ab en Domingo Garcia?

La companyia de ball espanyol, després del ball *La garbosa Cachi* ha posat *La contrabandista de rumbo* que va tenir 199 representacions a Lóndres, quan l' exposició de 1862. És un ball airós, animat, que presenta vistoses combinacions y deixa apreciar tot lo mérit de la Fuensanta. Créguin qu' es una llástima que 'l públich no freqüenti ab més asiduitat aquest teatro, may no siga més que per admirar a una bailarina espanyola de verdader mérit.

Lo Liceo continua donantne una en lo clau y cent en la ferradura. Després de la *Aida*, va venir lo *Rigoletto*, que tot just va passar, y darrera del *Rigoletto* ha vingut la *Norma*. La *Norma* va ser una *Morma* donada al públich, al pobre Bellini y als mateixos interessos de l' empresa. Convertit lo teatro en una plassa de toros, no 's pot dir que la vajan representar; la van corre. Si no van tirar taronjas al redondel es perquè are no 'n venen.

Després s' ha posat *Crispino e la Comare* y aquesta ópera encare que no es massa nova, ha agradat perquè ha tingut molt bon desempenyo.

L' empresa 's reserva donar lo cop ab lo *Mephistofoles* de Arrigo Boito. Esperém.

En cambi la companyia dramática continua explotant lo drama *El registro de la policia*.

Al Circo ab sarsuelas de gran espectacle, a dos ralets no més, sembla que trehuen fabas d' olla. *Pepe Hillo*, *Adriana Angot*, y *Los dioses del Olimpo* son las obras de la semana, y si bé l' execució no es exemplar, lo públich que paga mitja pesseta, no mira prim.

Lo *dir de la gent*, y algunas obras castellanas y altras del repertori antich entretien lo Teatro Romea. Dimars, després de la representació de la primera, l' autor va ser obsequiat ab una serenata.

Resúmen: que 'ls amichs dels espectacles de punta s' han de contentar ab lo que 'ns donan los empressaris. Pocas temporadas d' hivern havian comensat tant fredas.

N. N. N.

ESQUELLOTS.

L' Ajuntament sempre dona espectacles edificants.

Aquest dia va discutirse un dictamen referent al pago de tres portas del Parque.

Cada una d' aquestas tres portas estava pressupuestada en 90 duros; y no obstant lo dictamen opinava que 's paguessin 130 duros per cada una.

Alguns regidors sempre son rumbosos, sobre tot quan poden serne ab los diners dels altres.

En la mateixa sessió va ser nombrat individu de la Junta del Cementiri lo Sr. Fontrodona.

Are si que ja no perderá may més cap elecció. Figúrinse: estarà en contacto continuo ab los seus electors!...

Vá naufragar lo llaut *Maria* de Sant Feliu de Guixols, y 'ls pobres mariners que van morir, tots eran pobres y deixan familia.

Lo rector de Sant Feliu vá determinar-se a fer una capta per socorre a las familias de aquests infelissos y fer un bé per la seva ánima.

Conformes ab socorre a las familias. Pero respecte al bé ¿no podria l' Iglesia ferlos la caritat de las sevas oracions?

A Alicant varen ser xiulats los frares caputxins que se 'n anavan cap a Orihuela.

Y als pobres frares los xiulavan las orellas. Algú deya mal d' ells.

En Zorrilla, com diu ell que l' hi dihém los catalans, ha resolt establirse a Barcelona.

Ja que no sa fortuna son geni brilla. Per xó cridem a una: visca en Zorrilla.

Per tenir lo geni apassionat y tossut no hi ha com las donas.

Certament que si arribessin a ficarse en politica los governs no durarian quatre dias.

Are a Fransa ab motiu de l' expulsió dels frares, com si haguessen perdut un gran consol ¿saben quina n' han feta?

Han cridat a la modista y s' han fet fer trajos per l' istil dels frares. Y are resulta que ja no portan gorro, ni sombrero: portan caputxa.

Un pinxo deya:

—Vet' aquí un traje ben bonich per la mèva fray.

Lo *Charivari* ha publicat una caricatura sobre aquest assumpto. Representa un senyor que va de braset ab una querida vestida de frare.

Al fondo hi ha una senyora tota admirada.

—La mèva dona! diu lo senyor. Per fortuna dús la caputxa tirada. Aixís l' hi faré veure que anava ab un novici.

*

Jo ja 'm represento l' interior de certas casas. Lo marit es libre pensador y la dona es tant religiosa, qu' escandalizada per l' expulsió dels frares, se presenta a casa seva vestint la moda del dia. Lo marit l' agafa pèl bras y l' acompanya fins a la porta.

—¿Qué fás? diu ella.
—Nada: vull aplicarte 'ls decrets.
—Y 'm treus, mónstruo?
—Si, no hi ha remey: jo soch partidari de l' expulsió de las ordres religiosas.

Son las cinch de matinada, y l' escena passa dintre e la catedral.

Un fulano está manipulant sobre una de las caixetas de recullir limosnas, y un de la policia se 'l mira y 'l deixa fer.

¿Qué rá? Una operació senzillísima. Introduheix una barnilla prima y flexible y untada de vésch per lo foradet de rebre las limosnas, y va treynt las monedas pèl mateix forat per hont los devots las hi fican.

Lo polisson lo detè, sense consideració a la ingenyosa manya de aquell mestre.

*

Presos los deguts informes, resulta que aquell fulano era extranger.

Pero coneixia bé l' espanyol, y sabia que de aquellas caixetas en castellá se 'n diuhén *cepillos*.

—Mi creer, deya, que *cepillos* servir para *limpiar*.

A las últimas carreras de caballs que vá haverhi a Madrid, un jockey vá saltar de la sella y vá pendre mal.

Los aficionats a aquest espectacle diuhén, que 'l ministre de Foment vá construir l' Hipódromo per millorar la rassa caballar.

Podria molt ben ser: per millorar la rassa caballar y espatllar la rassa humana.

Un recort del dia de Tots Sants.

Un viudo de fresch vá anar a visitar la tomba de la seva esposa, y 's vá fer acompanyar per un amich.

Al ser al Cementiri se l' hi van omplir los ulls de llágrimas, de tal manera que 'l seu amich fent brasset ab ell, vá treure'l del davant del sepulcre. Eran ja a la porta del cementiri y 'l viudo tenia encare 'ls ulls humits.

L' amich, per distreure'l, vá preguntarli:—Vaja ¿ahont anirém aquest vespre?

Y 'l viudo tot trist l' hi vá respondre:—¿No hi ha sarsuela al Circo? Donchs aném a la sarsuela.... A la mèva pobra Anita l' hi agradava tant!.....

Per acabar aquesta secció vaig a donarlos una preciosa definició treta del album de una senyoreta:

¿Qu' es lo matrimoni?
«Lo matrimoni es un home de menos y una dona de més.»

QUÉNTOS.

Un sogre y un gendre que viuhén a fora y tenen una gran posició estavan contrapuntats com sol succehir muitas vegadas.

Un dia que tenian forasters, varen organisar una cassera.

Un dels criats presentá una vella escopeta al jove:

—D' aquesta escopeta no me 'n fio, vá dir, podria reventarse: no la vull: ja veurás, dónala al mèu sogre.

Lo criat:
—Precisament ell m' ha encarregat que l' hi dés a vosté de totas las maneras.

Entre criats:

—Cristófol: hi vist una cosa.
—¿Qué has vist Joseph?
—Un xitxarello que quan lo senyor es fora vé sempre a visitar a la mestressa.

—¿Vols dir?

—Si, noy: aquestos ho han vist (posantse 'ls dits als ulls). Y escolta si l' hi diguessém a l' amo ¿que 't sembla? ¿no 'ns donaria alguna cosa?

—Si; al menos, al menos.... una puntada de péu a las ancas.

TRENÇA CAPS.

XARADAS.

I.
Nom de un poble es lo total; sol passar sovint, primera;

quarta es nota musical y un gran niu es la tercera. Si giras dos al revés trobarás un aliment; y encara te vull dir més: que quatre es un element.

TORRA-BOLADOS.

II.

Tenint molt tres al revés lo mèu segona primera posa tot, que es un excés en que jo tinga diners perquè, diu, soch calavera.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Fumo, cremo y també bullo y soch diferent del foch, pues jo com més aigua bech encara tinch més ardur.

NEBOT D' EN GRANOTA.

MUDANSA.

Passaba en tot molts apuros; més are ab tot negocia y se troba ja avuy dia que t' séus, més de tot duros.

UN TAPÉ Y F. DE R.

ROMBO DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment diguin: la 1.ª ratlla una lletra; la 2.ª lo que fan las camas; la 3.ª un edifici; la 4.ª un comestible y la 5.ª una lletra.

J. ESTEBANY.

CONVERSA.

—¿No vas sentir quin gall vá fer ahí 'l tenor?
—Macatro! y tal.
—¿Sembla impossible!
—Y quina ópera feyan?
—¿Psé, si are ho hem dit!

TRES NYOCATENCS.

COMBINACIÓ NUMERICA.

Sustituir tos pichs ab números que sumats horisontal y verticalment donguin un total de 30.

SINDRIA Y C.^a

GEROGLIFICH.

St. Tomás St. Joseph

St. Miquel X St. Agustí

St. Dimas St. Antoni

UN RECOLETO.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—A-ve-lla-na.
2. IDEM 2.ª—A-sis-tent.
3. MUDANSA.—Mel, Vel, Cel.
4. QUADRAT DE PARAULAS.—A M A T
M A G I
A G I L
T I L A
5. CONVERSA.—Adela.
6. GEROGLIFICH.—Es dur lo bou al ast.

ANUNCIS.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPIGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINS GUIATS PER LAS QUINERAS.

Gran asurtit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 2 rats fins a 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure 'ls y se convencerán que no exagerém.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponents s' otorgan grans rebaixas.

CALENDARIOS ILUSTRADOS EN FORMA DE LIBRO.

Almanaque de la Ilustracion, 8 rs.; de El Buñuelo, con cromos, 8 rs.; de La Alegria, Chistes, Tio Carcoma, Bueno, bonito y barato, Hispano Americano, Quita pesares, Enciclopédico, La Risa, Los Maridos, etc. todos con laminas a 4 rs. El Cencerro, 2 rs. y El Cas-cabel 1 rs.—Se venden llibreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

L' entrada.

La sortida.